

SZLÁDOVICS BÁLINT¹**„Ez a mi munkánk...” – A pedagógus ideális célja a magyar köznevelésben**

Nincs olyan hivatás, amely fontosabb lenne a pedagógusénál. Emiatt szükség van arra, hogy minőségét folyamatosan emeljük. Ennek kiindulási pontja, hogy megtudjuk, jelenleg hol tartunk, mennyire lehetünk elégedettek a munkánk eredményességével. De vizsgálunk kell azt is, hogy milyen irányba kell fejlődnünk. Az első részben a tanulmány rendszerbe foglalja a témában eddig elfogadott téziseket. Ezt követően bemutatásra kerül egy, a metafora-kutatás módszerével, online applikáció segítségével végrehajtott vizsgálat (N=436), illetve annak eredménye. Ebből megismerhetjük a köznevelésben résztvevők, kiemelten a benne tanuló diákok igényeit. Megtudhatjuk, mit gondolnak az iskola tevékenységéről, annak vélt és ideális céljáról. Végül a dolgozat megfogalmazza ezt a célt, így ennek tükrében megtehetjük a megfelelő lépéseket a jobbá válás útján.

Bevezetés - Mi lesz így a gyerekeinkkel?

Ha egy tanárral beszélünk, és a munkára terelődik a szó, akkor nagy valószínűséggel pár percen belül elkezdődik a panaszok áradata. És ez nem mindig csak apró sopánkodás, hanem egy szisztematikusan felépített, tudományos és áltudományos érveket felsorakoztató, minden részletre kiterjedő apokaliptikus vízió. Látszik belőle a tehetetlenség, hogy a pedagógus sokszor nem érzi jól magát az iskolában. Ha pedig valaki nem szereti a munkáját, akkor az elhivatottság helyét hamar át fogja venni a fásultság, a beletörődés, végső soron pedig a boldogtalanság. Vajon egy reményvesztett tanár mennyire ideális nevelő, milyen példakép? Ha valakinek a fejlődés iránti igénye kimerül a hátráltató körülmények és kifogások gyűjtésében, az mennyire szeretne valóban jobbá lenni? Ha valaki szenvedésként éli meg az iskolai létet, akkor mennyire tud másoknak megfelelő körülményeket teremteni ugyanott? Rettegve gondolok a kérdésre: mi lesz így a gyerekeinkkel? Annyira gyorsan rohog el a világ mellettünk, hogy csak egy elmosódott foltot látunk belőle. Jobb esetben is az utolsó óra utolsó percében vagyunk, és évszázadok óta toporgunk egyhelyben. Van még valaki, aki csodálkozik azon, hogy miért nem érzi jól magát senki az oktatás közelében? Sem a szülők, sem a tanárok, sőt még a diákok sem, pedig éppen miattuk létezik az egész rendszer. Két végzetes ok bújhat meg a jelenlegi helyzet mögött: vagy nincs lehetőség változtatni, vagy ha van, az a

¹ közgazdász tanár MA szakos hallgató, Soproni Egyetem Benedek Elek Pedagógiai Kar, Sopron; balint@szladovics.hu

tudományos közösség minden erőfeszítése ellenére, valamiért nem terjed el a gyakorlatban. Bármelyik áll a háttérben, szükség lenne egy olyan út leírására, amelyik sokkal magasabb minőség felé vezet, és képes leválni a tankönyvek lapjairól, működni a valóságban is. Egy ilyen alternatíva leírásának egy részlete a jelen tanulmány. Azt fogom vizsgálni, hogy merre induljunk, ha hivatásunkhoz méltó pedagógusokká szeretnénk válni.

Kérdésfeltevés

A téma érzékenysége és jelentősége miatt nem lehetünk eléggé óvatosak a vizsgálat folyamán. Nem kezdhetjük úgy kutatni az utat, hogy előtte ne tisztáznánk, hol tartunk jelenleg. Ahogyan azt is biztosan kell tudnunk, hogy merre kell haladnunk. Ezért összegyűjtöttem a legfontosabb pedagógus tudósok tanítását, illetve segítségül hívtam a mai kor gyermekeit is. Az ő véleményeikből fogok választ kapni a kérdésre: mi legyen a nevelés-oktatás ideális célja?

Tanítók tanítói

Johannes Amos Comenius sok tekintetben a mai pedagógia megteremtője, megkerülhetetlen, történelmi léptékben is meghatározó személyiség. Ő úgy látta a XVII. században, hogy a gyerekek ismereteinek bővítését, majd lelki nevelését minél előbb el kell kezdeni. Elképzelése szerint ennek a folyamatnak a végső eredménye az kell, hogy legyen, hogy az egész társadalom átalakul, és mindenki az általa ideálisnak tartott vallási és erkölcsi normarendszert fogja követni (Pukánszky és Németh, 1996). Itt szeretném felhívni a figyelmet egy nagyon gyakori hibára, amit elkövethetünk, ha egy olyan elméletet elemzünk, ami más korszakban született. Sokszor nem vesszük figyelembe a körülményeket, és megpróbáljuk a jelentést a saját időnkbe átültetni. Kassai Lajos lovasíjász fogalmazta meg, hogy soha nem az őseket kell követnünk, hanem azt, amit ők követtek. Jelen esetben sem azt kell leszűrünk a cseh-morva pedagógus szavaiból, hogy egy lelkészek által vezetett „diktatúráról” álmodozott! Inkább azt jegyezzük fel magunknak, hogy hitte, célunk az egész közösség jobbítása.

A XIX. században Comeniushoz hasonló újító, rendszerteremtő pedagógus volt Johann Friedrich Herbart. Ő is úgy gondolta, hogy a nevelés elsődleges célja a jellemformálás, amit három eszköz segítségével tartott elérhetőnek. Az első a kormányzás, ami a nevelés előkészítését jelenti - kemény, „poroszos” eszközökkel le kell törni a gyerekek szabad viselkedését, és vak engedelmességre kell őket szoktatni. Második az oktatás, amelynek két úton kell hatnia a fiatalokra: egyrészt fel kell keltenie bennük az érdeklődést, hogy ismereteiket bővítsék, másrészt az erkölcsre történő nevelést is szolgálnia kell. A

jellemformálás harmadik eszköze pedig a vezetés, melynek eredménye, hogy a növendék már saját belátásán keresztül, aktív cselekvőként éli meg a belé táplált erkölcsi eszméket (Bicsák, 2014). Az ő tanításával is nagyon óvatosan kell bánnunk, nem akadhatunk fenn - mai szemmel nézve keménynek látszó - eszközein, hanem le kell szűrniük belőle a mostani kornak is megfelelő következtetést, miszerint a nevelés célja kell, hogy legyen, valamilyen formában, az egyén fejlesztése!

Az 1900-as évek elején, egy addig alig ismert irányzat, a reformpedagógia kezdte bontogatni szárnyait. Tudósai felismerték, hogy a diák nem kicsinyített felnőtt, nem szabad úgy kezelni, és nem szabad a gyerekkort feláldozni a nevelés miatt! Sackij orosz pedagógus azt mondta, hogy az iskola legyen a gyerekek életének központja. Híres mottója: „Adjuk vissza a gyermekeknek a gyermekkort!” Úgy látom, hogy ennek a gondolatnak, és általában a szovjet munkaiskolák létjogosultságának az alapja nem teljesen pozitív. Ők valóban a gyermeki tevékenységet, az életre nevelést állították a középpontba. Ez azonban csak a folyamatot volt hivatott megváltoztatni, a cél mögötte ugyanaz maradt, mint több száz éve, hogy minél hasznosabb eleme legyen a társadalomnak a majdani felnőtt (Pukánszky és Németh, 1996).

A valódi áttörést, a gyökeres változást a reformpedagógusok egy másik hulláma hozta, amelynek ismert alakja Célestin Freinet volt. Ő is életre nevel, az élet által, fontosnak tartja a munkát, a természet közelségét, valamint a kooperációt (Kissné Zsámboki, 2013). Ezt azonban ő és társai nem csak egy ideális folyamatként értékelik, hanem úgy gondolják, hogy a gyermeki boldogságnak - mint alapvető célnak - is szerepelnie kell a nevelésben. Ne csak azért dolgozzon a pedagógus, hogy tanítványai felnőtt korukban majd profitáljanak belőle! Miért ne lehetne a nevelés önmagában is örömforrás? (Kissné Zsámboki, 2015)

A kortárs magyar pedagógia tudós, Bábosik István már majdnem teljes körű és általánosan használható nevelési célt határoz meg, és megkísérli a fentieket egy friss szemszögből tekinteni. Szerinte a nevelés célja az értékteremtés, amelyhez két fő irányvonal tartozik. Ezekben az a közös, hogy szükségletek kielégítésére vonatkoznak. Elsőként a közösség fejlesztésére, úgy mint a munka szükséglete, az értékeink védelme, a segítségnyújtás, toleráns, fegyelmezett magatartás igénye. Második rétegben pedig az önfejlesztő aktivitás szükségletét kell megemlíteni, amely megalapozza az egyén szociális életképességét, fejlődését, személyiségbeli lehetőségeinek kibontakozását, egyúttal támaszt nyújt a későbbi önfejlesztő tevékenységéhez is (Bábosik, 2004).

Ezzel már majdnem eljutottunk a célmeghatározáshoz. Megfogalmazhatjuk, hogy az oktatás-nevelés céljához négy feltételt lehet rendelni: szolgálja az egyén, valamint a közösség

érdekeit, fejlessze az egyént, illetve okozzon örömet a folyamata. De valami még hiányzik. A nevelésben résztvevők belülről fakadó igényét még nem ismerjük. Meg kell tudnunk, hogy azok, akik jelenleg is részt vesznek ebben a folyamatban, vagy előzőleg vettek részt benne, vajon hogyan vélekednek róla. Mit gondolnak, mennyire szolgálta az érdeküket a köznevelés? Egyáltalán mi lenne az érdekük?

Az empirikus kutatás bemutatása

Több olyan tényezőt is találtam, amit ki kellett küszöbölni, hogy objektív képet kapjak a valóságról. Tekintettel arra, hogy a téma miatt meg kell szólítanom a fiatal generációt, el kellett szakadnom a hagyományos beidegződésektől. Figyelnem kellett arra, hogy ne használjak szakszavakat vagy olyan kifejezéseket, amiket nehéz lenne megérteni. Ebben az esetben sokan tippelnének a válaszadásnál vagy félbehagynák a kérdőívet. A gyerekek nem szeretnek papírokat kitölteni, sokat írni. Viszont szeretik, ha valami szokatlan és „pörög”, mint a Facebook. Ha kommentelni kell egy fotó alá, akkor például képesek azért végigszenvedni egy tesztet, hogy megtudják, melyik tini nindzsa a lelki társuk. Ezért a kérdőívet interneten terjesztettem, és csak pár kérdést tettem fel, hogy hasonlítson a jól ismert hírfolyamokra. Annak érdekében, hogy őszinte válaszokat, illetve rejtett véleményeket is kaphassak, a metafora-elemzés átalakított technikáját alkalmaztam.

Ezen módszertan lényegét szeretném röviden összefoglalni. „...*a metafora olyan folyamat, melynek révén egy adott konceptuális területről származó elemet úgy használunk, hogy egy másik konceptuális területhez tartozó elemet hívunk elő vele. Mindez az adó és a megcélzott terület közti szerkezeti hasonlóságon alapszik.*” (Kiefer, 2000, p. 123) Egyszerű példa: arra kérjük a gyerekeket, hogy ha az iskola egy színház, akkor írja le, mi a tanár, a tanulás stb. Az elemzés folyamán pedig rá kell jönnünk, miért éppen azt a fogalmat választotta a kitöltő. Ezáltal olyan tudást is megszerezhetünk, amit nem akart vagy nem tudott megfogalmazni (Vámos, 2003). A kérdőív tesztelése folyamán azonban azt vettem észre, hogy ez így nem működik a fiatal korosztálynál. Változtatnom kellett, mert egyrészt túl elvont a feladat, részükről pedig időigényes, amit nem szeretnek. Másrészt csak tippelni tudok, hogy mit miért írtak, ami nem tudományos módszer. Végül úgy hidaltam át ezeket, hogy – bár a metafora-kutatás alapesetben a nyelvészetből indul ki – képeket ajánlottam nekik, amelyek közül választhattak, melyik válaszolja meg legjobban a kérdést. Ez máris egyszerűbb, előhívja a rejtett tudást, ráadásul nyíltan tudnak felelni. Ezt követően azt kértem tőlük, hogy adjanak címet a képnek! Ezeket a címeket elkülöníthető kategóriákba soroltam az alapján, hogy mire

utalnak. Ezt a módszert alkalmaztam, amikor megkérdeztem, hogy mit gondolnak az iskoláról, annak céljáról és kívánatos céljáról.

A minta bemutatása

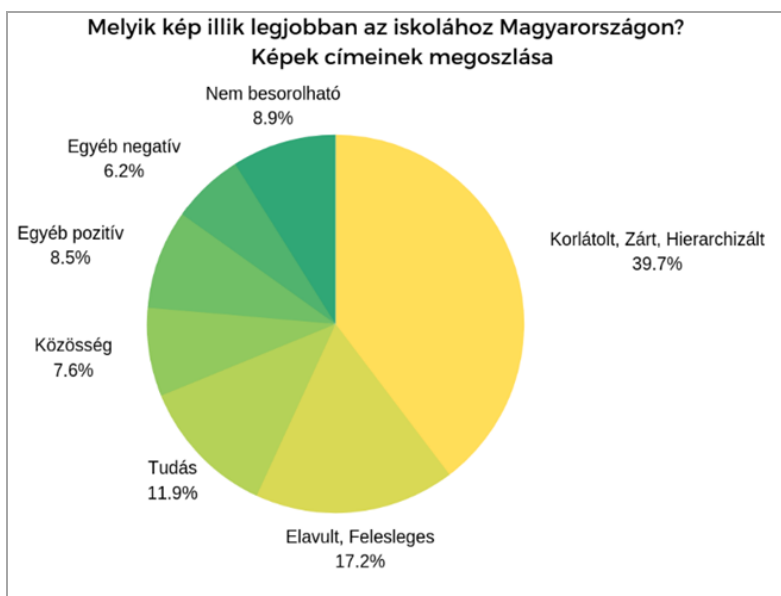
Online terjesztéssel, számtalan segítővel és munkaórával, valamint egy, ehhez a kutatáshoz fejlesztett, kérdőív-applikációval sikerült azt elérnem, hogy összesen 436 teljesen kitöltött kérdőív érkezett vissza hozzám. A nevelés-oktatás legfontosabb célcsoportját a fiatal generáció tagjai, azon belül is a diákok alkották. Összességében a kitöltők 69,9 százaléka nyilatkozott úgy, hogy a megkérdezés pillanatában iskolába jár. Életkor alapján pedig négy fő csoportra bontottam a teljes mintát. Az első korosztályba tartozók - akiknek a válaszaik kevésbé relevánsak, akik még nincsenek 14 évesek - nem alkotják elsődleges célcsoportját a kutatásomnak. Számosságuk nem befolyásolja annak eredményét, hiszen mindössze hárman töltötték ki az ívet. A következő korosztály a 14-20 évesek csoportja. Ők jelenleg a köznevelés résztvevői, és már elég érettek ahhoz, hogy meg tudják ítélni azt. Vagy ha már nem járnak iskolába, akkor is nagyon friss emlékeik vannak arról. 178-an küldtek el a kérdőívet ebből a korcsoportból, közülük pedig 160-an (89,9%) nyilatkoztak úgy, hogy jelenleg iskolába járnak. Hozzájuk szorosan kapcsolódik az eggyel idősebb korosztály, a 20-25 évesek csoportja, akiknek többnyire már csak emlékeikben él az iskola, de még mindig eléggé fiatalok ahhoz, hogy könnyen felidézzék azt. 151-en töltötték ki a teljes kérdőívet, közülük pedig 115-en voltak tanulók a megkérdezés időpontjában. Végül a 25 év felettieket soroltam külön kategóriába - ők jogilag sem lehetnek a köznevelés résztvevői, illetve amióta elhagyták a középfokú oktatást, nagy változások történhettek, emlékeik is halványabbá válhattak. A csoport nagysága még itt is jelentős, 103 főt tesz ki, és közülük mindössze 25-en jártak iskolába a kérdőív kitöltésekor. Rákérdeztem még a kitöltők tanulmányi eredményeire, a kérdés alapján elkülönítettem a legjobb tanulókat, akik úgy nyilatkoztak, hogy legalább 4,5-ös átlaggal rendelkeznek. Az ő számosságuk 123 fő volt, amely az összes megkérdezett 28,3 százalékát tette ki.

A válaszok gyűjtésének időpontját is meg kell említenem. Erre én a 2019. június 10-e és 22-e közötti intervallumot választottam, mert ez közvetlenül a tanítás befejezése után van. Így még aktívan élhetnek az iskolában szerzett benyomások a kitöltőben, viszont nem kell amiatt aggódni, hogy valamilyen hátrányt szenvednek el az esetleges negatív válaszok esetén.

A kutatási eredmények bemutatása

Ahogy említettem, a cél kijelölését meg kell előznie a jelenlegi állapot feltérképezésének. Ahhoz, hogy a „mi legyen a nevelés-oktatás ideális célja” kérdésre megtaláljuk a választ, onnan kell kiindulnunk, hogy hol tartunk most. Aki tanít bármilyen iskolában, az már előre sejtheti, hogy nem lesznek hízelgő válaszok, de ezek az eredmények még egy gyakorlott pedagógust is szíven fognak ütni.

A kitöltők véleménye az iskoláról, a metafora-kutatás alapján, a következő ábrán látható (1. ábra):

1. sz. ábra: Melyik kép illik az iskolához? Címek megoszlása. (N=435)

A korlátolt, zárt, hierarchizált csoporthoz illő címet 173 kitöltő írt. Ha ebbe beleszámítjuk az *elavult, felesleges* (75 cím), valamint az *egyéb negatív* (27 cím) kategóriákba sorolt válaszokat is, akkor látható, hogy a válaszadók nincsenek jó véleménnyel az iskolák jelenlegi működéséről. Besorolható pozitív válaszként legtöbben a *tudás* csoportba illeszthető címet adtak, 52 alkalommal. 33 cím a közösségre vonatkozott, 37 pedig az *egyéb pozitív* megjegyzéshez került. 39 válasz pedig egyikhez sem illett. Összesítve: a válaszadók 60,3%-a elmarasztalóan gondolkozik az iskoláról, és csupán 26,1%-a társít hozzá dicsérő címetek. A válaszadók 39,7%-a az iskola túlzott kötöttségeit emelte ki, valamint annak zártságát, korlátozó jellegét nehezményezte.

A kutatás módszertana tökéletesen bevált. Metafora-elemzéssel megismertük a kitöltők véleményét, ami nem éppen hízelgő. A célt még meg sem fogalmaztam teljesen, de már

látható, hogy nem lesz egyszerű elérni. Jókora hátrányt szedett össze az iskola az elmúlt időszakban.

A következő körben is ugyanazt a képválasztásra, címadásra alapuló módszert követtem. Az iskola valósnak vélt és kívánatos céljaira vonatkozó kérdésekre adott válaszokat egy közös táblázatban szeretném szemléltetni. (1. táblázat). Így nemcsak külön-külön elemezhetjük a kapott eredményeket, hanem egyszerűen össze is tudjuk hasonlítani azokat.

A kategória neve	Szerinted mire nevel az iskola?		Szerinted mire KELLENE, hogy neveljen az iskola?	
	darab	százalék	darab	százalék
Tudásra	41	9,4	51	11,7
Sikerre, boldogságra, életre	60	13,8	313	71,8
Pénzszerzésre, munkára	37	8,5	43	9,9
Emberi erőforrásnak	139	31,9	2	0
Céltalan, haszontalan	50	11,5	1	0
Kárt okoz	60	13,8	4	0,9
Nem besorolható cím	49	11,2	22	5
Összesen	436	100	436	100

1. sz. táblázat: Az iskola céljához adott képcímek megoszlása (N=436)

Ennél is szembeűnőbbek a különbségek, ha egyetlen grafikonra rajzoljuk a válaszok megoszlását (2. ábra):

2. sz. ábra: Mire nevel és mire kellene nevelnie az iskolának? Címek megoszlása. (N=436)

Amennyiben a *Mire nevel?* kérdésre kapott válaszokat nézzük, az első három kategóriába eső címeket tekinthetjük pozitívnak. Ezeket a válaszadók mindössze 31,7 százaléka írta, ami további elemzés nélkül is példázza, hogy mi a véleménye a társadalomnak az iskola nevelési céljait illetően. A képet tovább árnyalja, hogy a megkérdezettek 31,9 százaléka úgy véli: az iskola célja a gondolkodásra képtelen emberi erőforrás gyártása. Ez az arány magasabb, mint az előző három kategóriába sorolható címeknél összesen! Ami még ennél is elszomorítóbb, hogy a válaszadók 13,8 százaléka olyan címet adott, amely szerint az iskola egyáltalán nem fejleszt, sőt kárt okoz! A nem besorolható válaszok aránya itt 11,2 százalék volt.

Ha megfigyeljük, hogy hány válaszadónál egyezik a cél és a kívánatos cél, akkor 58 embert tudunk összeszedni! Hihetetlenül kicsi a számosság, jóllehet azt még meg sem kérdeztük, hogy az 58-ból mennyien gondolják azt, hogy ezt a célt képes is elérni az iskola.

Ráadásaként hadd emeljek ki, egy különös részletet. Az oktatás területén kiemelten fontosnak tartják a tudást, a tanulmányi versenyeket, az érettségi átlagokat, a kitűnő tanulókat, a Nobel-díjasokat. Szeretném, ha a tisztelt olvasó rögzítené magában: azon kitöltők száma, akik szerint az iskola kívánatos és valós célja is a tudás, csupán 2,1 százalék! Kilenc ember nyilatkozott így. Szerintem érdemes egy pillanatra ezt megfontolni.

A következő kérdésnél, amellyel arra kerestem a választ, hogy mi az iskola kívánatos célja. A kitöltők hozzávetőleg tizede a tudást (11,7 százalék), illetve a pénzszerzést (9,9 százalék) tartotta fontosnak. Ezek a számok azonban eltörpülnek a boldogság mellett, ami csak a megkérdezettek 71,8-a százalék szerint kívánatos cél! A statisztikában elfogadott tézis, hogy ha egy ennyire kiugró eredményt találunk, akkor kételkedjünk benne. Előfordulhat, hogy egyes csoportok markáns véleménye torzítja az eredményeinket, ezért ezeket megnéztem a válaszadók egyes részhalmazaira bontva is. Az az eredmény jött ki, hogy akik jelenleg is iskolába járnak, 73,7 százalékban választották a boldog élethez kapcsolódó címet. Ők 25 évesek vagy fiatalabbak, 72,6 százalékban. És külön vizsgáltam a legjobb tanulók csoportját, náluk 74 százalék válaszolt így. Ebből látszik, bármilyen részhalmazt tekintve, hasonló eredményt kapunk, mindegy milyen a tanulmányi eredmény, mennyi az életkor, hogy jár-e most is éppen iskolába valaki. Konszenzust találtam abban, hogy a legfontosabb célja a nevelésnek, az iskolának, egy szóval nekünk, hogy boldogok legyenek a diákjaink.

Az empirikus kutatás révén megtudtuk, hogy mi az az érték, amire eddig csak homályos utalásokat kaptunk; hogy mit jelent, amit egyesek érdek, szükséglet vagy hasonló fogalmakkal határoznak meg. Ez nem más, mint a boldog élet. Nem a tudás, nem a pénzszerzés, nem a szakemberek képzése, de még csak nem is a hazafias nevelés.

Összegezve elődeink és a társadalom által támasztott minden kritériumot, a célunk a következő kell, hogy legyen: A nevelés-oktatás folyamatában, és azt követően, az abban résztvevők kapjanak meg minél több feltételt a boldog élethez egyénileg és közösségként is! Ebben benne van minden összetevő. Egyszerű, mégis általánosan alkalmazható.

Összegző gondolatok

Szeretném, ha minden gyerek nevelése megfelelő színvonalú lenne Magyarországon. Szeretném, ha a tananyag, az eszközök, az iskolarendszer, a tanáraik mind az ő érdekeiket szolgálnák. De ezek közül csak egy tényezőt lehet azonnal és hatékonyan fejleszteni, egyre van ráhatása minden pedagógusnak: saját magára. Ha pedig ezt szeretnénk fejleszteni, akkor két tényező megismerésével kell kezdenünk. Tudnunk kell, hol tartunk, emellett látnunk kell magunk előtt a célt. Tanulmányomban ezeket vizsgáltam azzal a szándékkal, hogy egyszerre legyen benne a kutató-elemző szemlélet, és a dolgozó tanár gyakorlati felhasználhatóság iránti igénye is. Így sikerült megfogalmaznom a nevelés-oktatás ideális célját. Szeretném hinni, ha valaki velem tart ezen az úton, amelynek most kijelöltem az irányát, akkor nem csak jobb pedagógus lesz, hanem hivatásával elégedett, boldog ember is!

BIBLIOGRÁFIA

- Bábosik, I. (2004). *Nevelélmélet*. Budapest: Osiris Kiadó.
- Bicsák, Zs. Á. (2014). *Vált(ak)ozó olvasatok Johann Friedrich Herbart pedagógiájának hazai recepciójában*. [Doktori értekezés] Debreceni Egyetem, Debrecen
- Pukánszky, B. és Németh, A. (1996) *Neveléstörténet*. Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó
- Kiefer Ferenc (2000). A kognitív nyelvészet: új paradigma. In: Pléh, Cs., Kampis, Gy. és Csányi, V. (Ed.): *A megismeréskutatás útjai*. (p. 123). Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Kissné Zsámboki, R. (2013). Célestin Freinet vence-i iskolamodellje régen és ma. In: Németh, A. és Pirka, V. (szerk.) *Az életreform és reformpedagógia – recepció és intézményesülési folyamatok a 20. század első felében* (pp. 395–409). Budapest: Gondolat Kiadó.
- Kissné Zsámboki, R. (2015). *Egy Freinet-szellemű óvodai innováció az 1990-es évek alternatív pedagógiai mozgalmában*. Pécs: Edenscript Kft.
- Vámos, Á. (2003). Metafora a pedagógiai kutatásban. *Iskolakultúra*. 13. évf. 4. sz. pp. 109-

SZLÁDOVICS, BÁLINT

IDEAL GOAL OF THE PEDAGOGUE IN THE HUNGARIAN PUBLIC EDUCATION

No other profession is more important than that of a pedagogue. That is why it is important to increase the quality continuously. The initial point of it is to know where we are and to what extent we can be satisfied with our occupation's result. Furthermore, we also have to examine in which direction we should develop. In the first part the study systematizes the accepted thesis on the topic. Afterwards, research, made by a metaphor research method, is introduced with the help of an online application (N=436) and its result. From this we can get to know the participants' demands, especially those of the students in public education. We can learn what they think about the activities of the school, its meant and ideal aims and objectives. Finally, the paper drafts these aims and objectives in order to make the adequate steps towards improvement.